

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/175/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217200239
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6217200239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobkyne K. R., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo M. K., Za W. č. XXXX/XX, zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom vo Veľkom Krtíši, Komenského č. 3, proti žalovanému M. úverová banka, a.s., J.: XXXXXXXX, so sídlom v A., Mlynské nivy č. 1, zastúpenému právnym zástupcom Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 44250029, so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia č. 93, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Pavol Antoš, advokát a konateľ, o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 3Csp/16/2017-181 zo dňa 25.06.2019, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (druhý výrok) **m e n í t a k,** že žalobkyňa je **p o v i n á** nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného pred súdom prvej inštancie.

Žalobkyňa je **p o v i n á** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobkyni (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého žalobkyňa na jednej strane a právny predchodca žalovaného E. H. S., a.s., uzavreli zmluvu o poskytnutí pôžičky č. 6530507663 zo dňa 10.04.2015 (ďalej aj „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyni vo forme bezúčelového spotrebiteľského úveru v sume 2.000,- €; žalobkyňa sa zaviazala uhrádzať úver v pravidelných 60 splátkach v sume 57,70 € mesačne; žalobkyňa podpisom zmluvy vyslovila súhlas a oboznámila sa so zmluvnými podmienkami, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy; podľa zmluvy bola dohodnutá mesačná splatnosť splátok do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci; celková suma, ktorú mala žalobkyňa vrátiť právnenému predchodcovi žalovaného bola 3.462,- € a zahŕňala celkové náklady za poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 1.462,- €; zmluvné strany si dohodli ročnú úrokovú sadzbu 27 %, pri priemernej

ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj „RPMN“) vo výške 18,34 %; zmluva uvádza údaj o RPMN vo výške 27,00 %; konečná splatnosť úveru je vyjadrená údajom „4/2020“; žalovaný bezhotovostným prevodom na svoj bankový účet prečerpал finančné prostriedky v dohodnutej sume 2.000,- €; zmluvné strany si dohodli bezhotovostný spôsob splácania úverových splátok na účet pôvodného veriteľa (právneho predchodcu žalovaného); splatnosť prvej splátky bola dohodnutá ku dňu 20.05.2015; súčasne zmluva uvádza dojednanie o sadzbe poistenia vo výške 2,90 %; žalobkyňa sa zaviazala peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom za dohodnutých podmienok; žalobkyňa porušila zmluvnú povinnosť uhrádzať dohodnuté mesačné splátky a dostala sa do omeškania; podľa prehľadu úhrad a splátok vyplýva, že doposiaľ žalobkyňa uskutočňovala úhrady v celkovej sume 1.182,53 €, čím nebola uhradená ani istina úveru; podľa projektu rozdelenia zlúčením zo dňa 11.12.2017 medzi pôvodným veriteľom a jeho právnymi nástupcami prešiel obchodný majetok a záväzky pôvodného veriteľa do vlastníctva žalovaného ako právneho nástupcu; súd prvej inštancie uznesením č.k. 3Csp/16/2017-89 zo dňa 04.04.2018 rozhodol o pokračovaní v konaní so žalovaným ako s právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie nie je žaloba žalobkyne dôvodná; súd prvej inštancie konštatoval, že „žalobkyňa sa po zmene žaloby zo dňa 11.09.2018 dožadovala určenia neplatnosti právneho úkonu; z pohľadu práva sa jedná o žalobu podľa § 137 písm. d) C.s.p., t.j. o určenie právnej skutočnosti; Civilný sporový poriadok uvedenú žalobu pripúšťa za podmienky, že možnosť žaloby vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva); možnosť žaloby v predmetnej veci vyplývala z ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., preto sa súd zaoberal obsahom žaloby z vecného hľadiska“; zmluvu zo dňa 10.04.2015 považoval súd prvej inštancie za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalobkyni (dlžníkovi) formou bezúčelového spotrebiteľského úveru; súd prvej inštancie vykonal kontrolu zmluvných ustanovení, ktoré boli premietnuté do obsahu zmluvy a dospel k záveru, že zmluva „obsahuje záväzok pôvodného veriteľa prenechať dlžníkovi finančné prostriedky v dohodnutej výške a záväzok dlžníka po uplynutí dohodnutej doby splatnosti peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom za zmluvne dohodnutých podmienok“; ďalej súd prvej inštancie uviedol, že „preskúmal osobitné náležitosti zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (...) a zistil, že zmluva zo dňa 10.04.2015 má vady, pretože neboli dostatočne dodržané ustanovenia zákona; predmet zmluvy nevyjadruje zákonné podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.; celková čiastka, ktorú bola žalobkyňa povinná zaplatiť, bola určená nesprávne; zo zmluvy je zistiteľné, že stranami bola dohodnutá povinnosť vrátiť úver, ktorá bola rozdelená do 60 mesačných splátok vo výške po 57,70 €; zmluva vyjadruje údaj o celkovej čiastke 3.462,- € (60 krát 57,70 €); pritom zo zmluvy vyplýva, že dlžníčka bola povinná zaplatiť veriteľovi (žalovanému) okrem istiny v sume 2.000,- € aj celkové náklady; celkové náklady spotrebiteľa zodpovedajú RPMN určenej vo výške 27 %; vzhľadom na dohodnutú výšku ročnej úrokovej sadzby na úrovni 27 %, totožnú s RPMN vyplýva, že do celkových nákladov na poskytnutie úveru neboli zahrnuté žiadne iné náklady okrem odplaty vyjadrenej úrokom; suma úroku v peňažnom vyjadrení pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 27 % z istiny úveru predstavuje v peňažnom vyjadrení čiastku 540,- €; celkové náklady spotrebiteľa boli teda na úrovni 540,- € a zmluva nesprávne uvádza údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa v sume 1.462,- € a preto aj údaj o celkovej čiastke, resp. celkovej výške úveru v sume 3.462,- € je nesprávny; celková čiastka nebola vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím nebola dodržaná zákonná náležitosť podľa § 9 ods. 1 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.“; súd prvej inštancie ďalej argumentoval, že „primeranosť výšky odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov sa podľa súdu primárne posudzuje s ohľadom na ustanovenie § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. porovnaním dojednanej zmluvnej odplaty s odplatou bežne požadovanou bankami v čase uzatvorenia zmluvy bez ohľadu na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka; podľa zmluvy bol dohodnutý úrok vo výške 27 %, ktorý viac ako dvojnásobne presahuje úroveň priemernej úrokovej miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) v roku 2015 pri úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov podľa údajov evidovaných a zverejňovaných NBS; hodnota ročnej úrokovej sadzby sa v rozhodnom období (v čase uzatvorenia zmluvy) pohybovala na úrovni 12,31 % zo stavu úverov a pri nových úveroch na úrovni 10,00 %; dojednanie o výške úrokovej sadzby (odplaty) v časti presahujúcej obvyklú úrokovú sadzbu je odporujúce dobrým mravom a v tejto časti je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka; zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.04.2015 je odplatnou zmluvou a v časti neplatné zmluvné dojednanie o odplate je možné oddeliť od ostatných častí zmluvy (§ 41 Občianskeho zákonníka); zistená skutočnosť spôsobuje nedodržanie zákonnej náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z., čím zmluva vyjadruje nesprávny údaj o úrokovej sadzbe“;

súd prvej inštancie ďalej uviedol, že „zmluva poskytuje klamlivú informáciu o priemernej RPMN, ktorá je v rozpore so skutočnosťou, pretože RPMN v čase uzatvorenia zmluvy bola vo výške 18,34 %; údaj o priemernej RPMN je informatívny údaj a jeho úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere okamžitú informáciu, či úver, ohľadom ktorého sa spotrebiteľ chystá uzavrieť úverovú zmluvu, je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom; dodávateľ musí v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o priemernej RPMN, ktorý je v zmysle citovaného ustanovenia zverejnený podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ministerstvom financií zo súhrnných údajov poskytnutých veriteľmi za príslušný kalendárny štvrťrok, resp. ak je zmluva uzavretá do 15 kalendárnych dní od takéhoto zverejnenia, tak za predchádzajúci kalendárny štvrťrok; predmetná zmluva bola uzavretá dňa 10.04.2015 a podľa súhrnnej informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2014 bola priemerná RPMN za spotrebiteľské úvery so zabezpečením od 1.500,- € do 6.500,- € so splatnosťou od 1 do 5 rokov na úrovni 20,59 %; z tohto vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni neobjektívnu informáciu o priemernej RPMN, t.j. priemerných nákladoch spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru, keďže uviedol, že spotrebiteľské úvery sú všeobecne poskytované za menej výhodných podmienok“; ďalej súd prvej inštancie uviedol, že „zmluva uvádza údaj o RPMN vo výške 27 %, ktorý rovnako nezodpovedá skutočnosti; po zadaní vstupných údajov uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere (výška mesačnej splátky, počet splátok, výška úveru, mesačná výška poistného) vyplýva, že RPMN podľa zmluvy správne mala byť vyjadrená údajom 28,97 %; dojednanie o poistnom súd nepovažoval za individuálne dohodnuté, pretože výber základného súboru poistenia bol už priamo začiarknutý v predtlačí zmluvného formulára, čo žalobkyňa nemala žiadnu možnosť ovplyvniť“; súd prvej inštancie uzavrel, že „všetky zistené nedostatky náležitostí zmluvy predpísané osobitným zákonom spôsobujú, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúčinný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.“; nakoniec súd prvej inštancie uviedol, že „pokiaľ sa žalobkyňa zmenenou žalobou na pojednávaní dňa 11.09.2018 dožadovala, aby súd určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 653050766 zo dňa 10.04.2015 je neplatná ako celok pre rozpor zmluvného dojednania o odplate s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, súd sa s týmto názorom nestotožnil; tvrdený dôvod neplatnosti sa vzťahuje na právny úkon, t.j. dojednanie o odplate, ktorá bola dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi; uvedené dojednanie (právny úkon) možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, ktorý zostal v platnosti, pretože zmluva subsumuje všetky podstatné obsahové náležitosti podľa Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy; súd dodáva, že oddeliteľnosť treba vykladať v zmysle obsahovej oddeliteľnosti právneho úkonu od jeho zvyšku, pretože oddeliteľné sú vždy dva samostatné právne úkony, ktoré boli poňaté do jedného textu zmluvy, pričom dôvod neplatnosti sa vzťahuje len na jeden z nich; súd má za to, že treba preferovať výklad právnych úkonov v prospech platnosti, pretože časti zmluvy zo dňa 10.04.2015 (po oddelení neplatnej časti zmluvy) sú spôsobilé samostatne existovať ako právny úkon, ktorý obsahuje základné náležitosti, pretože spĺňa požiadavku na formu, spôsobilosť osôb, slobodu ich vôle a ďalšie náležitosti úverovej zmluvy; žalobkyňa nepreukázala dôvod obsahovej neoddeliteľnosti vadnej časti právneho úkonu od jeho zvyšku a trvala na určení celej neplatnosti zmluvy“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka v spojení s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.06.2015; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 12.08.2019 (č.l. 190-192 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v celom rozsahu. Vyjadrila názor, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázala na skutočnosť, že podanou žalobou sa domáhala určenia neplatnosti úverovej zmluvy pre jej neurčitosť a rozpor dojednanej odplaty s dobrými mravmi; napadnutým rozsudkom súd jej žalobu zamietol v celom rozsahu; predovšetkým namietala, že výroky rozsudku nekorešponujú s jeho odôvodnením, nakoľko z odôvodnenia rozsudku je zrejme, že súd

prvej inštancie uznal čiastočnú dôvodnosť žaloby, t.j. že zmluva má vady, pretože neboli dostatočne dodržané ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., no napriek týmto skutočnostiam a zisteniam súd žalobu zamietol v celom rozsahu; ďalej argumentovala, že v zmluve zo dňa 10.04.2015 absentuje termín konečnej splatnosti úveru, pretože obsahuje len údaj 04/2020, ktorý podľa ustálenej súdnej praxe má byť vyjadrený konkrétnym dátumom; v zmluve sa nachádza rovnaké percentuálne vyjadrenie úroku a RPMN napriek skutočnosti, že v ňom nebolo zahrnuté poisťné, ktoré bolo podmienkou poskytnutia úveru, bez akejkoľvek možnosti odmietnuť poisťné, keďže sa jednalo o formulárovú zmluvu a žalobkyňa túto možnosť mala už v formulárovej zmluve zaškrtnutú bez možnosti vyjednať priaznivejšie zmluvné podmienky alebo akokoľvek ovplyvniť obsah zmluvy; vzhľadom ku skutočnosti, že poisťné nebolo zahrnuté do RPMN a bolo podmienkou poskytnutia úveru, je údaj o RPMN zavádzajúci a nepravdivý a mohol ju v značnej miere ovplyvniť pri uzatváraní zmluvy; vzhľadom ku skutočnosti, že poisťné nebolo zarátané do RPMN, je nepravdivý aj údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa; zmluva neobsahuje rozpis výšky, počtu a termínov splátok istiny a iných poplatkov; na náležitosti zmluvy ako výška úrokov, resp. výška odplaty a ročnú úrokovú sadzbu nemožno hľadiť ako na platne dojednané, nakoľko sú v rozpore s dobrými mravmi, pretože niekoľkonásobne prevyšujú odplatu, ktorú poskytovali banky za obdobné pôžičky v čase uzavretia zmluvy; žalobkyňa vyjadrila názor, že dojednaná výška odplaty predstavuje tzv. civilnoprávnu úžeru podľa § 39a Občianskeho zákonníka, ktorá spôsobuje neplatnosť celej zmluvy; v tejto súvislosti argumentovala, že „naš právny systém neumožňuje súdom dotvárať právo nad rámec zákonnej úpravy, preto keď z dikcie § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 39a Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že neplatnosťou právneho úkonu má byť sankcionovaný v prípade civilnoprávnej úžery celý právny úkon a nie len jeho časť, nemôže súd tieto ustanovenia ignorovať, resp. ich vykladať v rozpore s ich znením“; ďalej uviedla, že „aplikácia § 41 Občianskeho zákonníka je v prípade zmluvy o pôžičke, ktorá vykazuje znaky civilnoprávnej úžery vylúčená; aplikáciu tohto ustanovenia vylučuje § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý je potrebné chápať ako zákonnú sankciu pre obchádzanie zákona, prípadne rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi; z výkladu § 39 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že neplatnosťou sankcionuje celý právny úkon a nie len jeho časť; zákonodarca zámerne toto ustanovenie konštruoval týmto spôsobom, nakoľko v prípade úmyselného konania contra bonos mores ide o také zneužitie práva, ktoré je potrebné sankcionovať prísnejšie, ako ostatné menej závažné dôvody neplatnosti právneho úkonu; toto tvrdenie podporuje aj aktuálne znenie § 39a Občianskeho zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že zákonodarca v prípade úžery voči spotrebiteľovi preferuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku a nie len jej časti; aplikácia § 41 Občianskeho zákonníka nie je v prípade neplatnosti odplaty zmluvy o pôžičke možná, pretože odplatu nie je možné oddeliť od zmluvy o pôžičke, pretože tým zmluva o pôžičke stratí svoj základný pojmový znak, ktorým je odplatosť; bez odplatosť stráca zmluva o pôžičke svoje pôvodné hospodárske opodstatnenie a preto jej existencia nemá ďalšie opodstatnenie, rovnako ako aj snaha o jej zachovanie; názor súdu prvej inštancie (bod 31 rozsudku), že dojednanie o odplate je samostatným právnym úkonom, nemá zákonný ani logický podklad, pretože dojednanie o odplate je len súčasťou právneho úkonu a nikdy nemôže byť samostatným právnym úkonom; v tejto časti je preto odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zmätočné a tým nepreskúmateľné“; na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel (t.j. určil neplatnosť spornej zmluvy).

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 24.09.2019 (č.l. 198-199 spisu) k odvolaniu žalobkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že podľa jeho názoru bola zmluva o pôžičke dojednaná v súlade s platným právom, je dostatočne určitá, obsahuje zhodné prejavy vôle účastníkov byť ňou za dojednaných podmienok viazaný; zmluva o pôžičke za žiadnych okolností neobsahuje také nedostatky, na základe ktorých by ju bolo možné vyhlásiť za neplatnú tak, ako sa domnieva žalobkyňa; (1) pokiaľ ide o záver o nesprávnom uvedení celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť uviedol, že „v danom prípade ide o anuitné splácanie; anuitné splácanie je štandardným a najčastejšie využívaným typom splácania, kde počas celej doby splatnosti úveru je výška splátky rovnaká; splátku tvorí časť istiny úveru a časť úrokov; pri anuitnom splácaní je v prvých rokoch najväčšia časť splátky práve časť úrokov, ktoré postupne klesajú a zvyšuje sa časť splácanej istiny, pričom sa postupne úročí zostávajúca časť nesplatennej istiny, nie celková poskytnutá istina; súd prvej inštancie teda vzhľadom na uvedené dospel k úplne neprávnemu záveru, že peňažné vyjadrenie ročnej úrovej sadzby predstavuje suma 540,- € vypočítaná ako 27 % z poskytnutej istiny 2.000,- €; súd prvej inštancie nezohľadnil pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa dĺžku splácania poskytnutého úveru; pri výpočte celkovej čiastky pôžičky je potrebné vynásobiť výšku splátky, t.j. 57,70 € počtom splátok, t.j. 60, čo predstavuje celkovú čiastku 3.462,- €“; (2) pokiaľ ide o výšku odplaty uviedol, že „trvá na tom, že výška úrovej sadzby bola

dojednaná v súlade s platnou právnou úpravou; žalovaný nežiadal od žalobkyne žiadne ďalšie poplatky nad rámec úrokovej sadzby; výška odplaty je pritom v súlade s nariadením vlády č. 141/2014 Z. z., ktorým sa novelizuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.; podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 141/2014 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne; na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety; podľa § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 141/2014 Z. z. na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; v čase uzatvorenia zmluvy bola RPMN novoposkytnutých spotrebiteľských úverov vo výške 18,34 %, čo znamená, že pri aplikácii daného ustanovenia najvyššia prípustná odplata pri takejto finančnej službe bola vo výške 36,68 %; dojednaná odplata, ktorá bola zhodná s úrokovou sadzbou neprevyšovala najvyššiu prípustnú výšku odplaty, stanovenú nariadením č. 141/2014 Z. z., čo za žiadnych okolností nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi“; (3) pokiaľ ide o výšku priemernej RPMN poukázal na to, že „hodnota priemernej RPMN uvedená v predmetnej zmluve bola uvedená správne vo výške 18,34 %, nakoľko sa nejednalo o úver so zabezpečením; vyhláška MF SR č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery jednoznačne vymedzuje, čo sa rozumie zabezpečením úveru pre potreby v súvislosti s povinnosťou veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery predkladať požadované údaje, kde zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva; obdobne upravovala zabezpečenie aj skôr platná vyhláška MF SR č. 660/2007 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery, kde zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť si svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva; je zrejmé, že vyhláška č. 289/2010 Z. z. v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľských úverov vymedzila v podstate len dva spôsoby zabezpečenia, avšak zmluvnú pokutu medzi ne nezaradila; zároveň je jednoznačné, že citované ustanovenie vymenúva spôsoby zabezpečenia úveru taxatívne; hodnota priemernej RPMN v predmetnom prípade bola v zmluve uvedená v správnej výške (18,34 %), nakoľko v úvere poskytnutom na základe zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičky nebolo dohodnuté zabezpečenie úveru výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva, tak ako je uvedené v citovanej vyhláške“; na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navrhol jeho potvrdenie.

2.3 Žalobkyňa v replike zo dňa 02.10.2019 (č.l. 208-209 spisu) k vyjadreniu žalovaného prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedla, že zmluva o poskytnutí pôžičky č. 6530507663 zo dňa 10.04.2015 bola uzavretá prostredníctvom internetového formulára; žalovaný sa zaviazal poskytnúť jej bezhotovostný bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 2.000,- €, ktorý sa zaviazala vrátiť v 60 splátkach v sume 57,70 € mesačne a s poistením v sume 59,37 € mesačne so splatnosťou vždy k 20. dňu v mesiaci; v zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 27 % a údaj o RPMN vo výške 27 % pri celkových nákladoch spotrebiteľa v zmluve v sume 1.462,- €; pri porovnaní RPMN a fixnej úrokovej sadzby zistíme, že číselný údaj sa zhoduje a to aj napriek skutočnosti, že úverová zmluva obsahuje aj dojednanie o základnom súbore poistenia, ktoré bolo formulárovo vyplnené bez možnosti ho odmietnuť a tým si vyjednať priaznivejšie zmluvné podmienky; napriek existencii poistenia nebolo toto poistenie zahrnuté do RPMN, čo v značnej miere navýšilo náklady spotrebiteľa a mohlo ovplyvniť úsudok spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy; nakoľko skutočné celkové náklady spotrebiteľa s poistením predstavujú 3.562,60 € (60 krát 59,37 €), t.j. o sumu 100,20 € viac ako je uvedené v zmluve (3.462,- €); nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že výška úrokovej sadzby bola dojednaná v súlade s platnou právnou úpravou ani s tvrdením, že žalovaný nežiadal žiadne ďalšie poplatky, pretože žiadal aj poistenie, ktoré nebolo fakultatívne a nebolo zahrnuté do RPMN; ani výška úrokovej sadzby 27 % nebola dojednaná platne, nakoľko priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny zverejňované NBS v čase uzavretia zmluvy za obdobný úver predstavujú 10 %, v dôsledku čoho výška úrokovej sadzby odporuje dobrým mravom, pretože niekoľkonásobne prevyšuje odplatu, ktorú požadovali banky v čase uzavretia zmluvy pri obdobných spotrebiteľských úveroch; v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009 dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho

zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný, keď o takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy, pričom tento právny názor pri posudzovaní primeranosti výšky odplaty prevzala aj ustálená súdna prax krajských súdov, v zmysle ktorej už dvojnásobné prevýšenie úrokovej sadzby úverov poskytovaných bankami má za následok rozpor dojednania o odplate v zmluve o úvere s dobrými mravmi; nakoniec nesúhlasila s tým, že hodnota priemernej RPMN v zmluve bola uvedená správne vo výške 27 %, pretože súčasťou zmluvy bolo aj vopred vyplnené a údajne fakultatívne poistenie, ktoré nebolo započítané a následne premietnuté do RPMN, čo mohlo v značnej miere ovplyvniť spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, nakoľko údaj o RPMN bol skresľujúci a zavádzajúci.

2.4 Žalovaný v duplike zo dňa 18.10.2019 (č.l. 217 spisu) k replike žalobkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že „poistenie schopnosti splácať úver je fakultatívny inštitút; v článku IV. zmluvy o pôžičke č. 6530507663 je zrejme už z nadpisu „Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky“, že poistenie nie je podmienkou uzavretia zmluvy; v prípade, ak by si žalobkyňa ne zvolila jeden zo súborov poistenia, poistenie by žalobkyni pri uzatvorení zmluvy o pôžičke nevzniklo; pred podpisom zmluvy bola oboznámená s obsahom, a pokiaľ nechcela predmetné poistenie, mala na to upozorniť pri podpise zmluvy, a poistenie by bolo zo zmluvy vyňaté; uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver, teda žalobkyni by bol poskytnutý úver aj v prípade, ak by poistenie odmietla; poistenie schopnosti splácať bol čisto fakultatívny inštitút a uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver, teda žalobkyni by bol poskytnutý úver na základe oboch predmetných zmlúv aj v prípade, ak by odmietla poistenie“; poukázal na to, že „podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok; v zmysle uvedeného je teda jasné, že pokiaľ poistné nie je povinnou súčasťou zmluvy, ale iba fakultatívnou možnosťou, ktorú môže spotrebiteľ výslovne odmietnuť, nebolo potrebné sumu poistenia zahŕňať do výšky RPMN“; na základe uvedeného „poistenie ako fakultatívny inštitút preto nebolo potrebné zahŕňať do údajov o RPMN a údaj o RPMN uvedený v predmetnej zmluve o pôžičke je správny; v zmluve bola dohodnutá fixná ročná úroková sadzba vo výške 27 %, čo znamená, že žalovaný okrem úrokov nepožadoval od žalobkyne žiadne ďalšie poplatky ani plnenia; odplata je teda v zmluve v hodnote 27 %, v súlade s najvyššou prípustnou výškou odplaty; keďže uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver, teda žalobkyni by bol poskytnutý úver aj v prípade, ak by odmietla poistenie, je zrejme, že poistné žalovaný nezapočítaval do celkových nákladov, a teda celkové náklady spotrebiteľa v sume 1.462,- € sú vypočítané správne“.

2.5 Dupliku žalovaného doručil súd prvej inštancie právnej zástupkyňi žalobkyne do vlastných rúk dňa 29.10.2019 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 223 spisu) na vedomie.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3.1 Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore neboli splnené zákonné podmienky pre vyhovie žalobe žalobkyne a určenie neplatnosti spornej zmluvy; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní žalobkyne bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); samotné skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov žalobkyňa v podanom odvolaní ani osobitne nenamietala (nespochybnila); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); vo vzťahu k dokazovaniu na odvolacom súde odvolací súd pre úplnosť uvádza, že priemerná hodnota RPMN predstavuje údaj, ktorý sa v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. zverejňuje na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky, ide teda o všeobecne známu skutočnosť, ktorá sa v zmysle § 186 ods. 1 C.s.p. nedokazuje (t.j. bez ďalšieho sa stáva súčasťou zisteného skutkového stavu veci); z obsahu súdu prvej inštancie je navyše zrejmé, že dokazovanie predmetnými zverejnenými súhrnnými informáciami (č.l. 33 a 34 spisu) vykonal na pojednávaní dňa 25.06.2019 (č.l. 163 spisu).

4.3.2 Zo spornej zmluvy zo dňa 10.04.2015 vyplýva, že na základe dojednanej výšky úveru, výšky a počtu splátok a celkových nákladov strany uviedli, že ročná úroková sadzba ako aj RPMN predstavuje 27 %; podľa názoru odvolacieho súdu pojem RPMN je možné stotožniť s pojmom odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi; súd prvej inštancie pri posudzovaní primeranosti odplaty odmietol aplikovať ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a primeranosť odplaty posudzoval len z hľadiska jej súladu s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; právne posúdenie veci nepovažuje odvolací súd v tomto smere za správne (napriek tomu však táto nesprávnosť nemala vplyv na správnosť výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby); podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať; odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis, pričom týmto vykonávacím predpisom je § 1 a § 1a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; podľa § 1 ods. 1 prvá veta nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov; podľa § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/20150101>> sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; podľa § Xa ods. 1 prvá veta nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/20150101>> pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne; podľa § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z., veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch; ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1; Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety; na základe uvedeného považuje odvolací súd za nevyhnutné vyjadriť sa k výške odplaty, ktorú možno v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka od žalobkyne ako spotrebiteľa požadovať a ktorá je pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi stanovená ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov naposledy v čase predchádzajúcom uzatvorení spotrebiteľskej zmluvy (§ 1 v spojení s § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.); v zmysle Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok roku 2014 (t.j. rozhodujúce obdobie pre spornú zmluvu uzavretú dňa 10.04.2015, nakoľko údaje za 1. štvrtrok 2015 neboli ešte v zmysle § 1 ods. 2 vyhlášky MF SR č. 289/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov poskytnuté) bola RPMN pri spotrebiteľských úveroch splatných od 1 do 5 rokov zistená vo výške 13,95 %; dvojnásobok priemernej RPMN potom predstavuje 27,90 %, čo predstavuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov žalobkyni ako spotrebiteľovi; v zmluve

zo dňa 10.04.2015 bola odplata (RPMN) uvedená vo výške 27 % ročne, čo neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi; na druhej strane sa však odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že dojednané poistné v sume 1,67 € mesačne (2,90 %) malo byť zahrnuté do výpočtu RPMN, pretože dojednanie o poistnom nebolo individuálne dohodnuté a bolo podmienkou uzavretia zmluvy (§ 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z.), nakoľko výber základného súboru poistenia bol už priamo začiarknutý v predtlačí elektronického zmluvného formulára, ktorý nemohla žalobkyňa ovplyvniť vzhľadom na elektronický spôsob uzavretia zmluvy a absenciu odmietnutia poistenia v predtlačí (v tomto smere neobstojí tvrdenie žalovaného, že podľa predtlačí zmluvy nie je poistenie povinné, pretože tejto skutočnosti nezodpovedala žiadna možnosť vyznačenia vo formulári zmluvy, ktorý poskytoval len možnosť výberu tzv. základného súboru poistenia a tzv. komplexného súboru poistenia, keď na preukázanie svojho skutkového tvrdenia na pojednávaní dňa 11.09.2018, že pri uzatváraní zmluvy cez internet by program žalobkyni umožnil pokračovanie vo vyplňaní údajov do zmluvy aj bez voľby jedného z predvolených súborov poistenia, nenavrhol žalovaný vykonať žiadne dôkazy); pri zohľadnení dojednaného poistenia mala byť RPMN v zmluve správne uvedená vo výške 28,97 %, čo presahuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka); vzhľadom na rozsah prekročenia najvyššej prípustnej výšky odplaty (o 1,07 %) nepovažuje odvolací súd dojednanú odplatu za rozpornú s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a nemôže ísť ani o úžeru (§ 39a Občianskeho zákonníka), pretože zjavne nejde o hrubý nepomer medzi vzájomnými plneniami; Občiansky zákonník (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) nestanovuje sankciu v prípade prekročenia najvyššej prípustnej výšky odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi; odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že pri výklade právnych úkonov je potrebné preferovať výklad, ktorý zachováva platnosť zmluvy ako prejav autonómie vôle zmluvných strán (in favor contractus); preto v prípade prekročenia najvyššej prípustnej odplaty prichádza do úvahy len čiastočná neplatnosť dohody o výške odplaty, ktorá má vplyv na splnenie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie však vo forme absentujúceho údaj o výške odplaty (ktorá bola v zmluve formálne uvedená v podobe údaj o RPMN), ale vo forme nesprávneho údaj o RPMN, ktorá by pri započítaní poistenia dosahovala inú (vyššiu) hodnotu (28,97 %) a RPMN v zmluve (27 %) teda bola v zmluve uvedená vo vyššej hodnote ako v skutočnosti v neprospech spotrebiteľa s dôsledkom, že úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia spornej zmluvy); sankciou za prekročenie najvyššej prípustnej výšky odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi je úver bez úrokov a bez poplatkov a nie neplatnosť celej zmluvy o úvere; tento záver podporuje aj skutočnosť, že s účinnosťou od 23.12.2015 je jedným zo zákonných dôvodov, kedy sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov je aj prípad, že RPMN spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov (§ 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 23.12.2015); odvolací súd sa preto stotožnil so súdom prvej inštancie, že sporná zmluva nie je v celom rozsahu absolútne neplatná a napadnutý rozsudok je pri viazanosti žalobou potrebné považovať za vo výroku vecne správny; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) ako vecne správny potvrdil.

4.3.3 Žalobkyňa v odvolaní osobitne namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pre porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p.; na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo dňa 03.12.2015, bolo prijaté stanovisko, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku; Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“; toto stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 2; z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 vyplýval záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia nemožno vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol; v právnych pomeroch Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 predstavuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia

v odôvodnených prípadoch porušenie práva strany na spravodlivý proces a preto bude predmetné stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj naďalej použiteľné; preskúmaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolania žalobkyne dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok riadne obsahuje uvedenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k nedôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne (v podrobnostiach body 23 až 31 odôvodnenia napadnutého rozsudku), preto v prejednávacom spore neboli splnené výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku nemôže vyplývať len zo samotného nesúhlasu žalobkyne s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Právne posúdenie veci ohľadne nesplnenia zákonných podmienok pre určenie neplatnosti spornej zmluvy však považuje odvolací súd za správne a napadnutý rozsudok za vo výroku vecne správny (body 4.3.1 a 4.3.2 odôvodnenia) a uplatneným odvolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci sa žalobkyňa správnosť výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby nepodarilo spochybníť. Odvolací súd nezistil ani tvrdené porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 4.3.3 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie plne úspešnému žalovanému voči žalobkyne v plnom rozsahu; nakoľko však vo výroku o trovách konania súd prvej inštancie nevyjadril povinnosť plnenia, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný (pri rozhodovaní o výške trov konania podľa 262 ods. 2 C.s.p. už nemožno ukladať povinnosť na plnenie); preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok z formálnych dôvodov zmeniť a uložiť plne neúspešnej žalobkyne povinnosť nahraďiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu (100 %); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobkyne nárok na náhradu

trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Rozsudok bol písomne vyhotovený v predĺženej lehote podľa § 223 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).